

igaar, at her er blevet udtalt ſaa ringeagtende Domme; ikke alene om de fra Landboforeningerne indkomne Andragender, men om Landboforeningerne ſelv, at jeg deri finder yderligere Anledning til at faſtholde mit Forſlag, for at Thinget kan faae Leilighed til at tilkjendegive, om det tiltræder diſſe Domme eller ikke. Jeg ſkal gjøre opmærksom paa, at Vædringsforlaget forſaavidt er en Tilſlutning til Landboforeningernes Udtaleſer, ſom det indeholder en Anerkjendſe af, at en Reviſion af Lyndeloven er ønskelig, hvilket er Hovedpunktet i Landboforeningernes Andragender, og idet mit Forſlag ikke gaar videre, har det bortſjernet alle de Indvendinger ſom ere blevne reiste mod det mere ſpecielle Indhold af diſſe Andragender. Forinden jeg imidlertid gaar over til Sagen ſelv, ſkal jeg tillade mig at dvæle lidt ved nogle temmelig perſonlige Bemærkninger, der fremkom igaar. Det ærede Flertal ſtræber jo hen mod parlamentariſke Tilſtande. Jeg har nu anſet det for god parlamentariſk Taft, at man ikke i Forhandlingerne inblandede Ytringer om Modſtanderens Perſonlighed og allermindſt om hans private Forhold. Jeg har ligeledes anſet det for god parlamentariſk Taft, at Flertallet var dobbelt forſigtigt og henſynsfuldt overfor Mindretallet, fordi Mindretallet er ſaa uheldigt ſtillet, at ſin virkelige Ret er det ikke iſtand til ſelv at ſtaffe Gylldighed. Det ærede Flertal taler i Forſamlingens Navn; uagtet det kun udgjør noget over Halvdelen af Forſamlingen. Det taler i Landsdeles Navn, der ikke have en eneſte Repræſentant i Flertallet og aldeles ikke ſøle ſig repræſenterede af Flertallet. Det tager Beſlutninger paa Mindretals ſaavelſom paa egne Begne, fordi den Form, hvorunder Forſamlingens Beſlutninger maa træffes, gjør diſſe ubelukkende afhængige af Flertallet, uden at Mindretallet dog derved kan tabe ſin naturlige Ret til forholdsvis Indflydſe; kun er denne Rets Gaandhøveſſe anbetruet til Flertallets Retfærdighed. Mindretallets virkelige Ret kan ikke berydes det; men naar Flertallet ikke har ſaa megen Retfærdighedsføleſe overfor Mindretallet, at det ſelv vil reſpektere Mindretallets Ret, ſaa er dette fuldstændig værgeløſt priſgivet Magten. So mere dette er Tilfældet, deſmere ſynker Flertallets egen Magt ned til at blive den ligefrem ra, brutale Magt, og derfor er jeg fuldstændig forviſet om, at ethvert Flertal, der har Agtelſe for ſig ſelv, vil ogſaa have Agtelſe for ſine Forpligtelſer ligeoverfor Mindretallet. Denne Opfattelſe, ſom jeg her hævder overfor det nuværende Flertal, har jeg altid hævdet overfor et hvilketſomhelſt Flertal i denne Sal, alſaa ogſaa overfor Flertal fra en ganſke anden Side. Der er imidlertid ikke ſaa ſjældent i den ſenere Tid — jeg tør ſige, navnlig mod mig temmelig ofte — fremkommet Udtaleſer paa det Gebet, hvilket jeg har betegnet ſom liggende udenfor god parlamentariſk Taft. Jeg ſværmer ikke for Gabſtoffen, men der er Intet i

mit private Liv, ſom ſkyr Lyſet, naar man med virkelig Kjendſkab til det vil fremſtille det med Sandhed; men jeg frabeder mig, at man ſlæber det i Snævſet og overlader til mig at vadſſe det rent.

Formanden: Det er mit Haab, at det ærede Medlem har Uret, naar han har troet at finde nogle perſonlige, efter hans Mening ondfkabsfulde Hentydninger til hans private Forhold, i hvad der blev udtalt igaar, men ſkulde det være Tilfældet, er dette meget beklageligt, og for den Taler's Vedkommende, ſom maatte have gjort ſig ſkyldig deri — hvad jeg ikke haaber har været Tilfældet — fortjener det Paatale. Jeg vil haabe, at det ærede Medlem vil finde Anledning til ikke at forfølge denne Sag videre.

Sag: Jeg anerkjender den høitærede Formands alvorlige Stræben efter med Retfærdighed og Faſthed at værgede Medlemmerne i den Retning, her er Tale om, og hvad jeg udtalte, er heller ikke bygget paa mangelfuld Anerkjendſe af den høitærede Formands Beſtræbelſe i ſaa Henſeende; men jeg erkjender, at det er vanskeligt under Diſkuſſionens Varme at holde Udtaleſer indenfor den Grændſe, at de ikke paa fornærmelig Maade kunne ſtreife ind paa det private Liv, ſaaledes ſom Tilfældet var igaar. Jeg tvivler ikke om, at den høitærede Formand ikke har opfattet det ſaaledes, og jeg ſkal i alt Fald beryde det Dmtalte ſaa løſt, at den høitærede Formand ikke ſkal finde Anledning til at blande ſig deri. Der blev iblandt Andet talt om mit Forhold til mit Lyende og mine Dagleiery, alſaa et rent privat Forhold. Det var det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen), ſom ſtreifede ind derpaa, og det er ikke ſørſte Gang, han har gjort lignende. Jeg ſkal da ſige ham, at, derſom han vil tage Valgliſterne fra ethvert Valg, hvor jeg er bleven valgt i min Gjenſtaavn, og ſammenligne dem med ſine egne Valgliſter, ſaa ſkal jeg garantere ham, at han blandt mine Vælgere vil finde et forholdsvis ſtørre Antal af mit tidligere Lyende og Dagleiery, end han blandt ſine Vælgere vil finde af ſit Lyende og ſine Dagleiery. Jeg ſkal dernæſt gjøre ham opmærksom paa, at, hvis han endelig vil underſøge min private Virksomhed, vil han deri endnu finde Folk, ſom for 18 Aar ſiden traadte i min Tjeneste, og til hvem jeg i denne lange Arrække uafbrudt har ſtaaet i det ſamme hjertelige og inderlige Forhold, og han vil yderligere kunne erfare, at uagtet det ſtore Antal Lyende, ſom jeg har havt i mit Brød, vil der kun være meget ſaa Tilfælde, hvor Nogen er gaaet bort fra mig paa Grund af perſonlige Konflikt med mig. Naar det ærede Medlem deſuagtet, paa Grundlaget af den fulſtændigſte Uvidenhed om de Forhold, ſom han ved denne Leilighed udtalte ſig om, byggede et Bjerg af Beviſer for,